RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 68.497 van 30 september 1997
in de zaak A. 74.947/XII-206.

In zake : Hubertus WOUTERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. FORGES en Ph. VANDE CASTEELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 6, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
Advocaten P. LEFRANC en J. TEMMERMAN,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Martensstraat 16.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hubertus WOUTERS op 14 juli 1997 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het koninklijk besluit van 9 juni 1997 waarbij besloten wordt om voor het ambt van burgemeester van de gemeente Grobbendonk aan de gemeenteraad om een nieuwe voordracht te verzoeken en van de in dat besluit vervatte weigering om de voordracht dd. 11 oktober 1994 van verzoeker in aanmerking te nemen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. LUST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 september 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VANDENBULING die, loco Advocaten M. FORGES en Ph. VANDE CASTEELE verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. LEFRANC die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. LUST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1 Na de gemeenteraadsverkiezing van 9 oktober 1994 wordt verzoeker, uittredend burgemeester, met een op 11 oktober 1994 bij het provinciebestuur ingediende akte door de gemeenteraad van Grobbendonk voorgedragen voor het ambt van burgemeester.

Zich steunend op een brief van 5 december 1994 van de Procureur-Generaal bij het Hof van Beroep te Antwerpen, waarin uiteengezet wordt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek wegens verdachte gedragingen die het misdrijf van belangenvermenging kunnen uitmaken, adviseert de gouverneur van de

provincie Antwerpen op 21 december 1994 aan de Minister van Binnenlandse Zaken een benoeming "in de gegeven omstandigheden niet opportuun" te vinden.

1.2 Op 30 mei 1995 wordt verzoeker door de raadkamer te Turnhout buiten vervolging gesteld. Op beroep van de Procureur des Konings verwijst de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen verzoeker op 12 oktober 1995 naar de correctionele rechtbank te Turnhout voor het misdrijf van "belangenneming" (artikel 245 Strafwetboek). De correctionele rechtbank te Turnhout spreekt verzoeker op 17 februari 1996 vrij.

1.3 Op beroep van de Procureur des Konings verklaart het Hof van Beroep te Antwerpen op 25 september 1996 verzoeker schuldig aan het misdrijf van belangenneming (artikel 245 Strafwetboek - feiten gepleegd meermaals in de periode tussen 16 april 1989 en 31 augustus 1994) maar het Hof verleent hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van twee jaar omdat "de behandeling van (de) dossiers volgens de onderzoekers geen uitgesproken bevoordeliging heeft aan het licht gebracht".

Het arrest overweegt, ten aanzien van de feiten, dat verzoeker sinds zijn benoeming tot burgemeester als deeltijds werknemer in dienst getreden is van de n.v. De Bruyne, wiens activiteiten zich situeerden op het vlak van o.m. immobiliën (verkavelingen) en waarvoor verzoeker samenwerkte met een personeelslid van de gemeente, dat hij "in de periode dat hij én burgemeester van Grobbendonk was én als werknemer op de loonlijst van de n.v. De Bruyne stond de vergaderingen van het schepencollege en/of de gemeenteraad (leidde)", dat "hij zich niet (onthield) bij de stemmingen in deze vergaderingen als er beslist werd over verkavelingen van

zijn private werkgever of met betrekking tot stedebouwkundige attesten die via De Bruyne werden aangevraagd" en dat hij zich "op regelmatige tijdstippen naar het bestuur van Ruimtelijke Ordening te Antwerpen (begaf) om er bouw- en verkavelingsdossiers te benaarstigen (ter gelegenheid waarvan) minstens eenmaal (...) een verkavelingsdossier van zijn private werkgever besproken (werd)".

Met betrekking tot de schuldvraag ten aanzien van het in artikel 245 van het Strafwetboek bedoelde misdrijf van belangenneming overweegt het Hof van Beroep dat verzoeker "als burgemeester de gemeenteraadszittingen voorzat waarbij inzake de besproken verkavelingen de lasten werden vastgesteld en het tracé der wegen werd bepaald (en dat het) College van burgemeester en schepenen, na uitvoering van de infrastructuurwerken de conformiteit van de uitgevoerde werken (vastgesteld heeft)". Het Hof overweegt verder dat het misdrijf "bewezen is van zodra er een onverenigbaarheid is tussen het privaat belang en de uitoefening van een openbaar ambt (en dat) het misdrijf ontstaat door het enkele feit van de inmenging van de ambtenaar in de met zijn bediening onverenigbare zaken, zonder dat dient nagegaan te worden welke de gevolgen van de inmenging zijn (zodat) het volstaat dat het privaat belang van de ambtenaar in contact komt met het algemeen belang en dat hij dientengevolge in de mogelijkheid verkeert om zijn persoonlijke belangen te bevoordelen (en zodat het) zonder belang (is) of hij effectief zijn belangen heeft bevoordeeld of dat hij daartoe de intentie had". Toegepast op de verzoekende partij overweegt het Hof dan dat hij "er belang bij had dat zijn werkgever (...) zoveel mogelijk verkavelingen kon realiseren om op die wijze zijn eigen privé-inkomen veilig te stellen temeer daar hij in de firma van zijn werkgever ondermeer belast was

met de taak van public-relations". Het Hof ziet tenslotte geen reden om toepassing te maken van de verschoningsgrond vermeld in artikel 245, tweede lid, van het Strafwetboek (onmogelijkheid om zijn private belangen door zijn betrekking te bevorderen en openlijk gehandeld) vermits hij nooit melding gemaakt heeft van zijn dubbele hoedanigheid of gewezen heeft op de mogelijke conflictsituatie die zou kunnen ontstaan, vermits hij nooit een advies heeft gevraagd over zijn toestand en vermits hij onrechtstreeks heeft gehandeld, met name via de n.v. De Bruyne.

1.4 Na kennisneming van het in kracht van gewijsde gegane arrest adviseert de gouverneur van de provincie Antwerpen op 30 oktober 1996 aan de Minister van Binnenlandse Zaken verzoeker toch opnieuw te benoemen op voorwaarde dat hij onmiddellijk "een einde stelt aan zijn ondergeschikte relatie tot een gemeentelijk personeelslid" en dat hij een verklaring zou ondertekenen "waarin hij toezegt voortaan strikt de wetten en reglementen te respecteren en zich ver te houden van elke handeling die ook maar een zweem van vermoeden van partijdigheid zou kunnen doen ontstaan". Het advies overweegt dat het "ontegensprekelijk zo (is) dat de heer Wouters onverstandig en onoordeelkundig is opgetreden", maar dat hij "de voorbije 8 jaar (de gemeente) Grobbendonk toch behoorlijk heeft bestuurd en veel sympathie geniet bij de bevolking" en dat "de aanslepende gerechtelijke procedure (...) hem zwaar op de proef gesteld (heeft)".

Noch de administratie van het ministerie van Binnenlandse Zaken in haar advies aan de minister, noch de minister in zijn voorstel aan de Koning volgen de stelling van de gouverneur. Zij gaan er beide vanuit dat "belangenneming een ernstige tekortkoming (is) in hoofde van een burgemeester" zodat verzoeker "niet de morele

kwaliteiten bezit die vereist zijn voor een goed beheer van de gemeentezaken".

1.5 Op 9 juni 1997 besluit de Koning dat de voordracht van verzoeker niet in aanmerking kan genomen worden en dat "voor het ambt van burgemeester van de gemeente Grobbendonk om een andere voordracht wordt verzocht dan deze die het voorwerp uitmaakt van de akte, neergelegd in de handen van de Gouverneur van de provincie Antwerpen op 11 oktober 1994".

Het besluit, dat het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering, overweegt dat verzoeker door het Hof van Beroep schuldig bevonden is aan het misdrijf van belangenvermenging, bedoeld in artikel 245 van het Strafwetboek, doordat hij er zich in de vergaderingen van de gemeenteraad en van het college van burgemeester en schepenen niet van onthouden heeft zitting te nemen wanneer er over de bouw- en verkavelingsaanvragen van de n.v. De Bruyne beslist werd, hetgeen "bovendien een manifeste schending uitmaakt van artikel 92, 1° van de Nieuwe Gemeentewet".

Het besluit stelt verder dat "belangenvermenging in hoofde van een openbaar ambtenaar een ernstige tekortkoming is", dat artikel 66, tweede lid (bedoeld is: artikel 65, eerste lid, 4°) van de Gemeentekieswet een veroordeling op grond van artikel 245 Strafwetboek wegens feiten gepleegd in de uitoefening van een gemeenteambt zelfs tot een reden van onverkiesbaarheid maakt en dat, indien in dit geval artikel 65 van de Gemeentekieswet geen toepassing kan vinden omdat verzoeker geen veroordeling heeft opgelopen, zulks toch niet wegneemt dat de benoemende overheid de "houding van de voorgedragen kandidaat" kan en mag beoordelen, dat zij, integendeel, "de feiten (die) onwrikbaar vastliggen evenals de kwalificatie ervan (...) niet mag negeren noch veronachtzamen" zodat zij moet vaststellen dat "de

heer Hubertus Wouters niet meer over de nodige kwaliteiten noch gezag bezit welke vereist zijn voor een goed beheer van de gemeente en dat hij, bovendien, niet meer over het nodige vertrouwen kan genieten als vertegenwoordiger van de overheid en als eerste magistraat van de gemeente daar belangenvermenging immers wijst op een duidelijk misbruik van een openbaar mandaat ten voordele van private belangen" terwijl "daarenboven" de omstandigheid dat verzoeker "de ernst van de feiten niet erkent en zich bovendien niet schuldig acht" kan doen vrezen dat verzoeker in de toekomst "eventuele andere schuldige handelingen niet zal schuwen" zodat hij "dan ook niet (kan) rekenen op enig begrip noch herwonnen vertrouwen vanwege de benoemende overheid";

2. Overwegende dat de verzoekende partij er bij de uiteenzetting van haar enig middel vooreerst in het algemeen op wijst dat zij door een stabiele meerderheid in de gemeenteraad voorgedragen is en dat de verwerende partij in die omstandigheden aannemelijk moet maken dat zij redenen had om af te wijken van de traditie dat de voordracht van de meerderheid gevolgd wordt; dat zij vervolgens in het eerste onderdeel van het middel aanvoert dat de bestreden beslissing "onwettige motieven (en een) kennelijke beoordelingsfout" bevat en dat zij artikel 65 van de Gemeentekieswet miskent; dat zij in het tweede onderdeel van het middel aanvoert dat de beslissing "onwettige motieven" bevat, dat zij het redelijkheidsbeginsel miskent en strijdig is met de wet van 29 juni 1964 betreffende het uitstel, de opschorting en de probatie;

2.1 Overwegende dat de verzoekende partij het eerste onderdeel van het middel nog opsplitst in twee delen: (a) Het ligt niet voor de hand dat de feiten, die door het Hof van Beroep vastgesteld zijn, als "een evident misbruik en een manifeste schending" kunnen

gekwalificeerd worden en (b) het bestreden besluit licht "op zeer selectieve wijze gedeelten van verklaringen uit hun context" en stelt de verzoekende partij doelbewust in een slecht daglicht;

2.1.1 Overwegende dat het eerste subonderdeel van het middel, als volgt wordt toegelicht: een "summiere analyse (...) van de relevante wetteksten", zoals ze in verzoekers geval door de verschillende overheden zijn toegepast, leert dat artikel 92 van de nieuwe gemeentewet verschilt van artikel 245 van het strafwetboek doordat eerstgenoemde bepaling handelt over "een rechtstreeks belang" terwijl laatstgenoemde bepaling het heeft over "enig belang" maar met dien verstande dat er geen inbreuk is wanneer de ambtenaar zijn private belangen door zijn betrekking niet kon bevorderen en openlijk gehandeld heeft zodat de verwerende partij hem niet kan verwijten een "evident misbruik" te hebben begaan toen hij indertijd van oordeel was "geen rechtstreeks belang" te hebben in de zin van artikel 92, 1° van de nieuwe gemeentewet en "openlijk" te handelen in de zin van artikel 245, tweede lid, van het strafwetboek; dat er van evident misbruik of het begaan van een kennelijke onwettigheid geen sprake kan zijn wordt ook bewezen door de talmende houding die de verwerende partij te dezen aangenomen heeft vermits het gerechtelijk onderzoek afgesloten is in 1994 zodat, in geval van evidentie, zeker in januari 1995 een beslissing had kunnen genomen worden en door de concrete gegevens van het dossier vermits het Hof van beroep zelfs in hoofde van zijn medebeklaagde in het strafproces, die uiteindelijk ook veroordeeld is, verzachtende omstandigheden heeft aangenomen "omdat er geen kennelijke bevoordeliging is geweest" en vermits zijn tussenkomsten bij de provinciale diensten van stedebouw steunen op door dat bestuur zelf uitgevaardigde voorschriften;

2.1.2 Overwegende dat het tweede subonderdeel van het middel als volgt wordt toegelicht: de bestreden beslissing citeert, om tot het besluit te komen dat verzoeker "nog steeds niet inziet dat hij schuldig handelde" en dat in de toekomst nog andere misdragingen kunnen gevreesd worden, een passage uit een verklaring die de verzoekende partij afgelegd heeft voor de onderzoeksrechter te Turnhout maar uit de volledige verklaring blijkt dat "hij vanaf de anonieme klacht beseft heeft dat hij had moeten buitengaan, hoewel hij eerlijkheidshalve ook in zijn verklaring aangeeft dat in de perioden voordien hij niet het gevoel had verkeerd te hebben gehandeld"; daarenboven heeft het Hof van Beroep hem inmiddels de opschorting van de veroordeling toegestaan, wat inhoudt dat verzoekende partij zich gebeterd heeft of dat beterschap kan verwacht worden;

2.2 Overwegende dat de verzoekende partij het tweede onderdeel van het middel als volgt toelicht: artikel 65 van de gemeentekieswet ontneemt de verkiesbaarheid aan de personen die veroordeeld worden voor het misdrijf van belangenneming; zijzelf is niet veroordeeld maar heeft precies voor dat misdrijf de gunst van de opschorting van de veroordeling bekomen; derhalve is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk omdat zij de door de strafrechter gewilde reclassering onmogelijk maakt; de beslissing is ook kennelijk onredelijk in de mate dat zij ingaat tegen het door de artikelen 3 en 7 van de wet van 20 juni 1964 ingestelde verbod om, uitgezonderd voor tuchtaangelegenheden, gebruik te maken van beslissingen die betrekking hebben op de opschorting van de veroordeling; zij is tenslotte ook kennelijk onredelijk omdat de minister de mogelijkheid had een tuchtprocedure tegen hem in te spannen overeenkomstig artikel 82 van de nieuwe gemeentewet -welke procedure hem een recht van verdediging had gewaarborgd en tot een beperkte sanctie aanleiding had kunnen geven-, maar van die

mogelijkheid geen gebruik gemaakt heeft, waarmee hij toegeeft dat verzoeker geen blijk gegeven heeft van kennelijk wangedrag of grove nalatigheid en waarmee hij voor hemzelf de mogelijkheid creëert om verzoeker de facto af te zetten of minstens hem te schorsen voor een volledige legislatuur;

3. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het middel in zijn twee onderdelen als volgt beantwoordt:

3.1 Het Hof van Beroep heeft in een arrest waaraan gezag van gewijsde kleeft geoordeeld dat de verzoekende partij het misdrijf bepaald in artikel 245 van het Strafwetboek gepleegd heeft; terecht heeft de bestreden beslissing dan ook overwogen "dat de materiële nauwkeurigheid van de ten laste gelegde feiten, hun strafrechtelijke omschrijving en hun toerekenbaarheid aan (de verzoekende partij) onwrikbaar en definitief vaststaan", dat dienvolgens -en ook al werd geen veroordeling uitgesproken- de benoemende overheid mag nagaan of iemand die schuldig bevonden is aan belangenvermenging nog wel tot burgemeester kan benoemd worden, dat "in deze omstandigheden" de verzoekende partij niet meer de kwaliteiten en het gezag bezit die een goed beheer van de gemeente vereisen en dat de vastgestelde belangenvermenging, die wijst "op een duidelijk misbruik van een openbaar mandaat ten voordele van private belangen" hem "het nodige vertrouwen" ontneemt als vertegenwoordiger van de overheid en als eerste magistraat in de gemeente; de Koning heeft terecht overwogen dat verzoeker een belang had zoals bedoeld in artikel 92, 1° van de nieuwe gemeentewet, want het rechtstreeks karakter van het belang slaat op het oorzakelijk verband tussen de beslissing en het voordeel van de betrokkene en er kan bezwaarlijk betwist worden dat verzoeker als werknemer voordeel had bij beslissingen die de gemeenteraad

of het schepencollege met betrekking tot zijn werkgever nam; de verwerende partij heeft, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, niet getalmd, zij heeft enkel gewacht totdat een definitieve uitspraak op strafrechtelijk vlak was tussengekomen en dit getuigt van "goed en zorgvuldig bestuur";

3.2 De beslissing van de strafrechter bindt de verwerende partij in die zin dat de feiten bewezen zijn alsook verzoekers schuld; met die "wetenschap" voor ogen moet de Koning in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, vervat in artikel 13 van de nieuwe gemeentewet, en rekening houdend met de vereisten van goed en efficiënt bestuur uitmaken of de voorgedragen kandidaat voor een benoeming in aanmerking komt; het is ongerijmd te stellen enerzijds dat de opschorting van de veroordeling tenietgedaan wordt door de bestreden beslissing en anderzijds dat de uitspraak van het Hof van Beroep een tuchtprocedure mogelijk maakt; het voeren van een tuchtprocedure zou een beslissing als de bestredene niet verhinderd hebben;

4. Overwegende dat de Koning bij het nemen van een beslissing over een burgemeestersbenoeming over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt; dat de omstandigheid dat een hem voorgelegde voordracht uitgaat van een stabiele meerderheid voor hem een appreciatie-element kan zijn maar dat dit hem zeker niet belet om deugdelijke redenen, die hem eigen zijn, toch een voordracht af te wijzen; dat te dezen de verwerende partij een reden heeft gevonden in het door de verzoekende partij begane misdrijf van belangenneming in zijn hoedanigheid van burgemeester gedurende de afgelopen bestuursperiode; dat de grieven van de verzoekende partij tegen de deugdelijkheid van de aangevoerde reden hierna worden onderzocht;

4.1.1 Overwegende dat het eerste subonderdeel van het eerste onderdeel van het middel gericht is tegen de in het bestreden besluit geformuleerde overweging enerzijds dat het zich niet onthouden van deelneming aan vergaderingen van de gemeenteraad en van het college van burgemeester en schepenen op het ogenblik dat er over bouw- en verkavelingsaanvragen van de n.v. De Bruyn beslist werd het misdrijf van belangenneming, bedoeld in artikel 245 van het Strafwetboek, uitmaakt en "bovendien een manifeste schending (...) van artikel 92, 1˚ van de Nieuwe Gemeentewet" en anderzijds tegen de overweging dat "belangenvermenging (...) wijst op een duidelijk misbruik van een openbaar mandaat ten voordele van private belangen"; dat het gebruik van de termen "evident" en "duidelijk", gelezen in hun context, niet wijzen op een soort verzwarende omstandigheid in die zin dat verzoeker met kennis van zaken en met duidelijke intenties de feiten gepleegd heeft, maar dat zij integendeel enkel betrekking hebben op enerzijds de vaststelling dat wat verzoeker heeft gedaan en wat door de strafrechter bewezen is bevonden duidelijk valt onder toepassing van artikel 92, 1˚, van de nieuwe gemeentewet en anderzijds op de verklaring waarom belangenvermenging, bedoeld in datzelfde artikel, een ernstig karakter heeft;

Overwegende dat het Hof van Beroep met gezag van gewijsde vastgesteld heeft dat verzoeker deelgenomen heeft aan de beraadslagingen in de gemeenteraad en het schepencollege over de bouw- en verkavelingsaanvragen van de vennootschap waarvan hij op dat ogenblik werknemer was en dat het Hof het belang van verzoeker -constitutief element van het misdrijf van artikel 245 van het Strafwetboek gelegd heeft in het feit dat verzoeker "er belang bij had dat zijn werkgever zoveel mogelijk verkavelingen kon realiseren om op die wijze zijn eigen privé-inkomen veilig te stellen temeer daar hij in de firma van zijn werkgever belast was met de taak van

public-relations"; dat dat belang duidelijk ondergebracht lijkt te kunnen worden bij wat artikel 92, 1° van de Nieuwe Gemeentewet begrijpt onder het persoonlijk en rechtstreeks belang dat vereist is om aan de leden van de gemeenteraad de aanwezigheid bij de behandeling van de bepaalde aangelegenheid te kunnen verbieden; dat zodoende de verwerende partij terecht heeft kunnen aannemen dat de wijze waarop de verzoekende partij zich misdragen heeft en zoals zij door de strafrechter vastgesteld is naar het administratiefrechtelijk domein kan getransponeerd worden als de schending van artikel 92, 1°, van de nieuwe gemeentewet;

Overwegende dat de duur van een administratief onderzoek op zich de ernst van de begane fout niet ontkracht; dat derhalve het zogezegde talmen van de verwerende partij haar niet kon beletten de door de strafrechter vastgestelde feiten als een ernstige zaak te beschouwen; dat evenwel in de huidige stand van de rechtspleging niet kan besloten worden dat de verwerende partij haar beslissing onredelijk lang zou uitgesteld hebben; dat haar vooreerst niet kan verweten worden gewacht te hebben op een definitieve uitspraak van de strafrechter over de feiten die zijzelf ook bij haar besluitvorming moest betrekken en waarvan niet meteen duidelijk was of zij wel als een strafrechtelijke inbreuk konden worden aanzien; dat vervolgens uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat de verwerende partij na de uitspraak van de strafrechter ook nog geconfronteerd is geworden met een anonieme klacht, waarvan de seponering haar pas op 20 mei 1997 medegedeeld is;

Overwegende dat de omstandigheid dat er in verzoekers geval geen kennelijke bevoordeliging is geweest of dat zijn bezoeken aan de provinciale diensten

van stedebouw gebeurd zijn met toepassing van de voorschriften van het ministerie niets afdoet aan het feit dat de strafrechter in zijnen hoofde belangenvermenging vastgesteld heeft en dat artikel 92, 1° van de nieuwe gemeentewet op die feiten van toepassing is;

4.1.2 Overwegende dat het tweede subonderdeel van het eerste onderdeel van het middel gericht is tegen het motief dat verzoeker de ernst van de feiten niet erkent, zich niet schuldig voelt en bijgevolg niet kan rekenen op enig begrip of beroep kan doen op herwonnen vertrouwen vanwege de verwerende partij; dat de uitlatingen van verzoeker, waarnaar verwezen wordt, genomen zijn uit het proces-verbaal van zijn ondervraging door de onderzoeksrechter te Turnhout dd. 23 februari 1995; dat de vermelde citaten niet, zoals verzoeker het stelt, uit hun verband gerukt zijn vermits de teneur van verzoekers verklaring duidelijk is: hij stelt dat hij op het ogenblik van de feiten er geen weet van had tegen de wet te handelen, dat niemand in de gemeente hem een bemerking heeft gemaakt en dat de concreet behandelde dossiers ook de normale weg hebben gevolgd zodat de omstandigheid dat hij post factum moet vaststellen toch onwettig te hebben gehandeld hem geen wroeging bezorgt en hem geen gevoel van schuld geeft; dat in het algemeen de vraag wel kan gesteld worden of die verklaring de verwerende partij er wel toe mocht brengen te besluiten dat verzoeker ook naar de toekomst toe een gelijkaardig optreden niet zou schuwen, maar dat hoe dan ook te dezen vastgesteld lijkt te moeten worden dat het bestreden motief slechts ten overvloede aangevoerd is en dus op zich niet de schorsing van de bestreden beslissing kan bewerkstelligen;

4.2 Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat de bekomen opschorting van de uitspraak in een strafzaak niet belet dat de feiten die

tot die uitspraak aanleiding hebben gegeven betrokken worden bij de beoordeling van de voordracht voor een benoeming tot burgemeester; dat zulks zelfs voor de hand ligt in het geval dat de feiten van die aard zijn dat zij precies een voordracht kunnen verhinderen; dat de reclassering die de strafrechter beoogt wanneer hij aan de dader van een misdrijf de gunst van de opschorting toestaat voor de betrokkene geen vrijbrief uitmaakt die hem moet toelaten zijn levenswandel voort te zetten alsof er niets is gebeurd, dat zij hem m.a.w. niet immuun maakt voor elke verwijzing naar de gepleegde feiten, maar dat zij enkel de algemeen maatschappelijke reïntegratie van de betrokkene wil bevorderen door hem niet te belasten met de nadelige gevolgen van een daadwerkelijke veroordeling; dat die reclassering derhalve niet verhinderd wordt doordat de bevoegde overheid de betrokkene uitsluit van het burgemeesters-ambt; dat geen bepaling, ook artikel 7 van de wet van 20 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie niet, aan de verwerende partij verbiedt de feiten die de strafrechter bewezen heeft bevonden in haar beoordeling te betrekken; dat ook het feit dat de verwerende partij het niet nodig of niet nuttig heeft geoordeeld om tegen de verzoekende partij een tucht-procedure in te zetten haar niet kon beletten verzoekers misdraging te betrekken bij haar beoordeling van zijn geschiktheid om tot burgemeester benoemd te worden;

4.3 Overwegende dat geen enkel onderdeel van het door de verzoekende partij aangevoerde middel ernstig bevonden wordt; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging om die reden verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig september 1900 zevenennegentig door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **A. VANDENDRIESSCHE.**